

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Palásthy Júlianna ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Niederfiringer Ágnes ügyvéd által képviselt alperes ellen baleseti kártérítés iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságnál 5.M.2413/2004. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Bíróság 55.Mf.29.562/2005/10. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 55.Mf.29.562/2005/10. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek
- tizenöt nap alatt - 20.000 /húszezer/ forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

A felperes kérelmére a lerótt 10.000 /tízezer/ forint illeték visszatérítésének van helye.

I n d o k o l á s :

A felperes baleseti kártérítés iránti keresetét a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 5.M.2413/2004/10. számú ítéletével elutasította, a Fővárosi Bíróság 55.Mf.29.562/2005/10. számú ítéletével helyes indokai alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Az elsőfokú ítéleti tényállás szerint a felperes gépkocsivezetőként állt munkaviszonyban az alperessel, 1973-tól tartós kiküldetésben dolgozott az alperesi érdekeltségű E. nevű cégnél. 1990. február 22-én külföldön gerincsérüléssel járó üzemi balesetet szenvedett.

A felperes 1994-ben benyújtott keresetében vagyoni és nem vagyoni kárigényeket érvényesített, a keresetét a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 28.M.1860/1994/46. számú ítéletével elutasította. Az

elsőfokú bíróság megállapította, hogy az adott baleset tekintetében alkalmazandó 105/1975. (MüK 3.) MüM-PM együttes utasítás alapján az alperes helyesen elszámolási előlegként kezelte a külföldi társadalombiztosító által a részére átutalt biztosítási összegeket, és azokkal a kártérítésre vonatkozó magyar munkajogi szabályok szerint elszámolt. Az alperes a felperes keresőképtelensége esetére járó forint kifizetéseket teljesítette, és a valutaellátmány 80%-át is megfizette a felperesnek. A munkaügyi bíróság az ezt meghaladó igényeket elévülés címén utasította el. A Fővárosi Bíróság 49.Mf.21.786/1997/2. számú részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének a külföldi gyógykezelések és a gyógyászati segédeszköz költségei megtérítését elutasító rendelkezéseit hatályon kívül helyezte, ezek tekintetében új eljárást rendelt el, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A felperes felülvizsgálati kérelme alapján eljáró Legfelsőbb Bíróság Mfv.I.10.284/1998/6. számú részítéletével az előbbi jogerős részítéletet hatályában fenntartotta. Kiemelte, hogy a tartós kiküldötti minőségben külföldön dolgozó munkavállalók járandóságairól az elsőfokú ítéletben hivatkozott utasítás mellett a 157/1989.(XII.30.) Mt. rendelet rendelkezett, az alperes valóban felvette a külföldi biztosító által fizetett térítést, ezt azonban a jogszabálynak megfelelően számította be a felperes által nem vitatott baleseti elszámolásba. A felperes a magyar munkajog kártérítési szabályai szerinti járandóságokon túlmenő igényt munkaügyi jogvitában nem érvényesíthetett.

A jelen felülvizsgálati eljárással érintett munkaügyi jogvita az előbbiekből következően már csak a külföldi gyógykezelések és a gyógyászati segédeszköz költségei tekintetében folyt, és ezeket az igényeket az eljáró bíróságok felülvizsgálni kért, már hivatkozott számú ítéletei elutasították.

A másodfokú bíróság által helytállónak talált elsőfokú ítéleti indokolás a gyógyászati segédeszköz költségei iránti kereset elutasítása tekintetében elévülésre, a külföldi gyógykezelések költségei elutasítása vonatkozásában pedig a bizonyítottság hiányára hivatkozott.

A gyógyászati segédeszköz költségei iránti igényt a munkaügyi bíróság megállapítása szerint a felperes a perben először 1997. januárban érvényesítette, ezt megelőzően az alperesnél 1992. június 9-én követelte, ezért ez a követelés elévült.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és a kereseti kérelmének helyt adó határozat hozatalát kérte. Előadta, hogy az üzemi balesetből eredően többféle kárigényt, külföldi munkavégzéséből eredően munkabér és egyéb megtérítési igényt érvényesített, perújítással is élt, melynek

részben helyt adva az eljáró bíróságok ismételten jogsértően, „az LB állásfoglalással ellentétes” téves döntést hoztak. Iratellenesnek minősítette, hogy új igényeket érvényesített, amelyek elévültek. Ezzel ellentétben az alperesnél már 1992-ben és 1993-ban is levélben kérte a külföldi szabályok szerinti eljárást. Arra is hivatkozott, hogy a tanúvallomások bizonyították, miszerint „a sofőrök az E. céggel voltak jogviszonyban, és jogosultak lettek volna a részükre számfejtett munkabérre és egyéb ellátásokra”. Ettől az alperes megfosztotta őket. Sételmezte, hogy a bíróságok a Pp. 221. § (1) bekezdését megsértve nem értékelték a bizonyítékait, az általa felajánlott bizonyítást nem vették „kellően” figyelembe. Előadta, hogy a perben részletesen nyilatkozott - alperes által is elismerten -, hogy hány alkalommal, milyen útvonalon utazott gyógykezelés miatt külföldre, a követeléseiről kimutatást készített, igazolta a gyógykezelések szükségességét. Hivatkozott még az előzményi iratok közül a Fővárosi Bíróság végzésére, amelyben kimondta, hogy „az egyéni munkavállalás tényének bizonyítása esetén az adott ország jogszabályi rendelkezései az irányadóak”. A felperes szerint ebből az következik, hogy a jelen perben érvényesített követelése „egyéni munkavállalói jogviszonyon alapulnak”. A felülvizsgálati kérelméhez okirati bizonyítékokat mellékelte, amelyeket szerinte már korábban is csatolt.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte, mivel álláspontja szerint a felperes felülvizsgálati kérelme a gyógyászati segédeszköz és a gyógykezelésre utazások költségei kivételével már korábban jogerősen elbírált (jórészt elutasított) és felülvizsgálati kérelemmel nem támadott igényekre vonatkozik. Az elévülés és a megalapozatlanság tekintetében mindenben helytállónak tartotta a jogerős ítéletet.

A felperes utóbb benyújtott beadványában sérelmezte, hogy az eljáró bíróságok kizárólag a perbeli kártérítési igényével foglalkoztak, holott igényei „az egyéb ellátmányokra” 1990. óta folyamatosak. Egyben tárgyalás tartását is kérte.

A Legfelsőbb Bíróság a felperes felülvizsgálati kérelmét a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, mivel a felperes a felülvizsgálati kérelem benyújtására előírt 60 napos határidőn túl előterjesztett beadványában kérte tárgyalás tartását (Pp. 272. § (1) bekezdés).

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A munkaügyi bíróság helytállónan állapította meg, hogy a jelen pernek a Fővárosi Bíróság 49.Mf.21.786/1997/2. számú részítélete és a Legfelsőbb Bíróság Mfv.I.10.284/1998/6. számú részítélete folytán a külföldi gyógykezelésekkel és a gyógyászati segédeszközökkel

kapcsolatos költségek megtérítése képezte a tárgyát, az egyéb igényeket az eljáró bíróságok a korábbi eljárásokban jogerősen elbírálták. Ezért a Legfelsőbb Bíróság a felperes felülvizsgálati kérelméből nem vette figyelembe a jelen perbeli igényekkel kapcsolatos érvelésen túlmenő egyéb előadásokat. Így nem képezhette a felülvizsgálati eljárás tárgyát, hogy a felperes „egyéni munkavállaló”, vagy pedig az E. nevű cég alkalmazottja volt-e, amint arra jelen felülvizsgálati kérelmében hivatkozott. Ezzel összefüggésben azonban rá kell mutatni, hogy ebben az esetben a felperesnek a perbeli balesettel összefüggésben nem az alperes ellen lehetett volna munkaügyi pert indítani. Ebből a szempontból nincs jelentősége, hogy a külföldi biztosító kinek utalta át és milyen összegben a biztosítási díjat.

A Legfelsőbb Bíróság már hivatkozott számú részítéletében egyetértett azzal a jogerős ítéleti megállapítással, hogy a felperes az alperesnél állt munkaviszonyban és tartós kiküldöttként dolgozott a baleset bekövetkezésekor, ezért az eljáró bíróságok az alperes munkajogi kártérítési felelőssége fennállását már korábbi ítéleteikben megállapították (1967. évi II. törvény 62. § (1) bekezdés).

A felülvizsgálati kérelemben előadottak nem tudták cáfolni a jogerős ítélet alapjául elfogadott elsőfokú ítéleti tényállást és az érintett követelések alaptalanságára levont jogi következtetéseket.

Az elsőfokú bíróság a gyógyászati segédeszközzel kapcsolatos igény elévülésére vonatkozó álláspontját azzal indokolta, hogy a felperes ezt az igényét az alpereshez 1992. június 17-ei levelében történt érvényesítését követően az 1994-ben indított perben 1997. január 13-án megtartott tárgyaláson előadott keresetfelemelésében terjesztette elő (Mt. 11. § (1) bekezdés). A felperes a felülvizsgálati kérelmében nem tudott olyan konkrét bizonyítékot megjelölni, amelyet ebben a körben az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyott, és amely cáfolta volna az elévülésre levont következtetést. Ezért a másodfokú bíróságnak erről a jogkérdésről levont következtetése nem jogszabálysértő.

A munkaügyi bíróság részletesen és meggyőzően indokolta a külföldi gyógykezelések költségei megtérítésére vonatkozó keresetet elutasító álláspontját [Pp. 206. § (1) bekezdés, 221. § (1) bekezdés]. Az ezzel kapcsolatos felperesi felülvizsgálati érvelés ezeket a következtetéseket nem tudta megdönteni. A felperes nem jelölte meg, hogy mely bizonyítékai maradtak figyelmen kívül, és csupán általánosságban hivatkozott „az általa ajánlott bizonyítás nem kellő figyelembevételére”. A külföldi gyógykezelés indokoltsága bizonyítottóságának hiányát illetően a Legfelsőbb Bíróság kiemeli még Dr. F. üzemorvos tanúnyilatkozatát arról, hogy a felperes adott

állapotában nem volt ajánlott a külföldi utazás, megpróbált a felperesnek hazai szakorvost keresni, de a felperes a hazai gyógykezeléssel „nem értett egyet” (18.M.141/1998/13. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 2-3. oldalak). A felperes ezt a tanúnyilatkozatot a jegyzőkönyv tanúsága szerint nem cáfolta, csupán a baleset utáni hazaszállítása körülményeit illetően tett észrevételt. Ilyen körülmények között nincs perdöntő jelentősége, hogy alperesnél tudtak-e a felperes külföldi gyógykezeléséről.

A felperes felülvizsgálati kérelmében nem cáfolta azt az elsőfokú ítéleti megállapítást, hogy a perben az alperessel egyezően nyilatkoztak, miszerint az alperes a költségek egy részét ellentételezte, a kiutazások finanszírozásában a felperest segítette. Ehhez képest a felperes a munkaügyi bíróság felhívása ellenére - a kezelések szükségessége bizonyítottsága hiányán túl - azt sem bizonyította, hogy milyen költségei merültek fel, amelyek nem térültek meg. Ebből következően a jogerős ítélet jogszabálysértés nélkül hagyta helyben az elsőfokú bíróságnak a külföldi gyógykezelésekről meghozott döntését.

A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárás illetékét a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

A felülvizsgálati kérelmen tévesen lerótt 10.000 forint illetéket a felperes az illetékes illetékhivataltól visszaigényelheti, kérelmére az illeték visszafizetését lehetővé tevő határozatot a munkaügyi bíróság küldi meg az illetékhivatalnak.

Budapest, 2007. július 4.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Tálné dr. Molnár Erika s.k. előadó bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő